

Legszívesebben saját halálhíredet költenéd,
kisajátítva az enyészet birodalmát.
Legyen a hír bájjaid nagyszabású végeladása.
Ráborul a szemfedő a takargatnivalókra,
most legalább nem kell magyaráznod
a makulákkal pöttyözött bizonyítványt.
A tökéletes nihil esztendőit is
kiszínezik helyetted a gyászolók.
A halálhírellel takarózol,
így pihenhetsz szemhunyasnyit,
ekképp vágod rövidre saját történeted.

Aztán a legjava: hogyan viselkednek
szeretteid a koporsó fölött?
Ennek fényében tiszta képlet lesz a rangsor:
kit milyen polcra helyezünk – visszamenőleg.
(Elég időd van a kéjes gyászmunkára,
míg útba igazítja a fuvarost a rendőr.)

Szuly Gyula

CSAK LASSAN EMÉSSZEN A TÚZ

*„Mondd, mit hiszel, a homousiont
vagy a homousiont?”
„Adjátok fel, barátim, azt az i-t!
Máglyára még egy i betű miatt?”
(Madách)*

Nem adjuk fel az I betűnket,
de mit ér, ha nem visznek miatta
máglyára már? A gyűlölet
bennünk nagyobb lánggal lobogna?
Keresek még egy I betűt,
lehessen valamit nem adni,
ha jönnek értünk fogdmegek.
Csak jól tudom-e, kik vagyunk mi?

Kihív a harminckét betű,
 lapul-e még gondolat köztük?
 Ekkora helyen nincs helye,
 vagy a billentyűkről levertük,
 s ahogy írógép akad el,
 megbújnak a betűim egybe.
 Sok volt ez, s ami még marad,
 kinek lehet hite vagy elve?

A máglyahalál érte még
 kijár nekünk, de sava-borsa
 rossz évek után elveszett.
 Már a máglya sem igazi?
 Vagy aki fűti, visszafogja,
 hogy tovább tartson lassu tűz.
 „Ki az, ki ottan fütözik,
 eretnek vagy boszorkány?”
 Vagy lép lidérce imbolyog
 a tájon, szerte mindenütt
 – kérdik-e még, ha fellobogna?

LA VALSE

Egy Ravel-műre

Úgy érkezik, akár az este,
 szétnéz, egy ablakot keres,
 mintha elhasznált idő
 visszaderengő fényein
 még a szemére vethető
 bűnjelek árnyéka lebegne.
 Aki az ablakban kigyújt
 sok éve ott heverő mécsest,
 egynéhány régi szerenád
 valahavolt lázaiból
 hírül hagyott olajat éget.
 Míg a jövevény kornyikál
 végtelen dallamot, időtlen,
 egy álarcot vesz fel, talán
 az álarc ismerős, ha ő nem.

Hóförgeteges maszkabál,
forróságtól perzselt faszorban,
ősz esőben zokogó,
ablakra fellibbenő dallam,
vagy a hideg majálisok
fogvacogtató éjszakái
fölé virradó hajnal ez,
hol a leragadó szemek
pilláján Amor szárnyait,
ha lengnek is, csak néha látni.

Az énekes vakablakot
sejthet ott ágak sűrűjében,
az tárja rá a szárnyait
– vagy ő maga kövült meg így,
hosszú éveken át zenétlen,
vagy ilyen ablak tükrözi,
amit ő látni sem akar már,
ami elől csak menekült,
bár a rekedtes énekén
sokat ígérő hattyúdál száll?

Az ablak szikrát vet, de rá
se néz a fancsali szemével,
bár tükre, új Seherezád
rég éjszakáiból,
ezeregynél többet mesél el,
s ahogy ördögös mesterek
a mások hangszeréből szólnak,
egy fanyar aromájú korty
üdíti fel az énekest;
talán csak ez a bor beszél,
és sosevolt bánat zokoghat.